

тихият глас на господин Василий отправя към свода на новата църква зов за упокоение на блаженните им души:

— Борису, ^{пръ} първому царю ^{ю/ блг} болгарскому, нареченному в святом креще-
нии Михаил. Иже блъгарский род к ^{бого} благоразумию светым крещением при-
ведшему — вечная память... Симеону, сину его. И Петру царю светому
внуку его, Иленимиру, Борису, Роману, Самоилу, Радомиру Гаврилу, Вла-
димиру, Владиславу, ^{и блг} древним ^и болгарским царям, иже с земльним небес-
ное наследоваше царство — вечная память... Асену, ^а царю Белгуню, сво-
бождѣнному от ^б работы гръчѣские ^{блг} болгарский род — вечная память. Тео-
дору, нареченному Петру, брату его и царю ^и вечная память. Калояну,
брату его и царю, ^{а/ о} многы победы показавшему на гръкы и фругы — веч-
ная памѣть...

И отново забуха в буйна прева всички търновски църкви. Радост-
но и гръмливо отекваше веселият им звън над царствената богоспасна
престолнина.

Иоан Асен стана, след него се изправи челядта му, великите и
мали боляри, людетe на двора, войводи и севасти.

С бавна стъпка самодържецът се отправи към колоната от синкав
мрамор, която стоеше първа от лявата редица от стълбове, застана
пред новоиздълбания надпис от майстор драган. Прекръсти се смирено.
дигна очи, сложи десница на гърдите си. Започна на чете.

Сред дълбоката тишина, гласът му се разнесе равен и спокоен, в
сдържано величие:

— В лято 6738 от сътворение мира и 1230 от Рождество Христово,
трети индикт: Аз Иоан Асен в Христа Бога верен цар и самодържец на
българите, син на стария Асена, издигнах от основа и със живопис
украсих до конца пречистата тая църква в името на Светите 40 мъчени-
ци, с помощта на които в дванадесетата година от царуването си, в
която година се изписваше тоя храм, излязох на бран в Романия и разбих
войската гръцка, а самия цар кир Теодора Комнина взех в плен, с всич-